

SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 3.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Brunkeberg 14 97.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 3 Februari 1908.

Expedition: Kammakaregatan 6.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonspolis 20 öre pr petirad.

28 Årg.

Mathilda Jungstedt.

Mär sagans Orfevs, som förlorat sin Eurydike, går att återvinna henne ur dödsriket får han passera underjordens trakter, äfven der segrande med sin sång, innan han uppnår elysium, återfinner sin maka och med henne triumferande uppstiger på jorden under rik hyllning af sina trogna.

Fru Jungstedts senaste framträdande på konstnärslanan påminner till en viss grad om denna saga. Efter att i Kristiania under förra hösten ha vunnit lagrar som Orfevs i Glucks opera, nedsteg hon i Boccaccios skepnad på Oscarsteatern och har i dessa dagar åter kommit upp på kungl. teaterns scen såsom Orfevs, föremål för en storartad hyllning af en minnesgod publik och beundrare af hennes konstnärsskap. Vi ha också som ett minne här af nu velat frammana hennes bild såsom Orfevs med konstnärsliran, en roll som för öfrigt kan räknas såsom en af hennes förnämsta. Alltsedan Glucks »Orfevs» efter 78 års hvila återupptogs på vår operascen i mars 1894, har den der, tack vare fru Jungstedts mästarliga tolkning af titelrollen, hållit sig uppe, och med få undantag, då fru Afzelius ett par gånger utförde densamma för sju år sedan, har den varit hennes tillhörlighet. Den lämpade sig också väl såsom inledning till hennes nu började gästspel på vår operascen, som hon länge tillhört såsom en af dess bästa krafter och förnämsta gunstlingar hos publiken.

Då i år tjugu år förflutit sedan fru Jungstedt gjorde sin första debut på kgl. operan, ha vi äfven derutinnan en anledning att blicka tillbaka på hennes konstnärslif, helst som ock tio år förgått sedan vi senast om henne meddelade uppgifter angående hennes konstnärliga verksamhet samt biografiska notiser, hvilka här följa.

Mathilda Emelia Charlotta Jungstedt föddes i Norrköping d. 13 okt. 1864, dotter af tullkontrollören J. N. Jungstedt och hans maka, född Sun-

dus. I födelsestaden genomgick hon det åttaklassiska läroverket för flickor och sångstudierna började hon i Stockholm 1884 för Julius Günther och sedan för Fritz Arlberg samt genomgick konservatoriets elevskola för utbildning till operan. Sina der gjorda studier i plastisk fortsatte och fullkomnade hon under Signe Hebbes ledning. Under fyra år förberedde sig sålunda fröken Jungstedt till uppträdandet på operascenen, hvilket först skedde i *Pantalis* lilla parti i »Mefistofeles»,

hvarvid hon väckte uppmärksamhet för sin klangfulla stämma och för scenen fördelaktiga apparition. Hennes egentliga första debut af betydelse egde rum som *Bergadrottningen* i Hallströms »Den Bergtagna», uppförd d. 21 jan. 1889 å kgl. operan till firande af konung Oscars 60-årsdag; en prestation lika utmärkt i vokalt hänseende som till det yttre anslående genom imponerande framställning af bergets drottning, bergakungens moder. Fröken Jungstedt var nu fäst vid operan genom engagement och utförde under samma speltermin åtskilliga andra roller, nämligen *Fredrik* i »Mignon», *Benjamin* i »Josef», *Fatburstörnan*, i »Det var en gång...» af Lange Müller, *Hedvig* i »Wilhelm Tell», *Nicklaus* i »Hoffmanns sagor» och på hösten samma år *Puck* i »Oberon», *Amneris* i »Aida» och *Leonora*, hvilken sist nämnda roll blef för henne en stor triumf. Fröken Jungstedt var här den första kvinnliga framställare af *Fredrik* i »Mignon», ett parti som länge förut innehafts af Robert Ohlson, som afled i slutet

Dahlöf foto.

Cederquist auto.

Mathilda Jungstedt som Orfevs.

af 1888. Följande år utförde hon *miss Rose* i »Lakmé», *Cherubin* och *Nancy* samt *Emilia* i Verdis »*Otello*». Mot slutet af 1890 lemnade hon scenen för att egna sig åt sångstudier i Paris, dit hon begaf sig efter att ha konserterat i Norrköping och Göteborg tillsammans med pianisten Lennart Lundberg.

I Paris studerade fröken Jungstedt för den utmärkta sånglärarinnan mme Artôt och ingick der den 2 april 1891 äktenskap med operasångaren Emil Linden, som samtidigt med henne var anställd vid vår operascen.

Redan samma höst återvände konstnärsparet Linden till hemlandet och tog anställning vid Aug. Lindbergs operatrupp i Göteborg, där fru Linden i augusti uppträdde som Leonora å den festföreställning, som egde rum å Stora teatern med anledning af konungens närvaro vid sommarens stora utställning derstädes. I Göteborg lät fru Linden sedan höra sig i *Carmens* och *Azucenas* partier. År 1892 i september avslutade herr och fru Linden sin konstnärsvksamhet i Göteborg med en afskedskonsert i Trädgårdsföreningens stora sal, och den 29 oktober samma år gästade fru Linden som Carmen på Stockholmsoperan, en roll som allt sedan betraktats som en hennes glansroll och gjort henne mycket populär.

År 1893 i mars såg man å nyo fru Linden på vår opera som Fredrik i »Mignon» och som Leonora, äfven då var hon blott gäst, och strax derefter hade hon en konsert på Musikaliska akademien. I juni samma år var det som hon, då hennes man uppsatte pantomimen »Den förlorade sonen» på Dramatiska teatern, uppträdde här och sedan i landsorten uti dennas titelroll.

Från hösten 1893 var fru Linden sedan engagerad vid K. Operan, der hon efter fröken Wolfs afgang inträdde i flera af dennas roller. Af hennes nya roller under detta år ha vi antecknat *Pamela* i »*Fra Diavolo*», *den blinda* i »*Gioconda*», *Lucia* i »*På Sicilien*» och *drottningen* i »*Hälf-t'n var*». Sedan ökadess hennes repertoar med följande roller, under 1894: *Fenella*, *Orfers* och *Kytemvestra* i Glucks »*Ifigenia i Aulis*»; 1895: zigenaren *Josef* i »*Vännen Fritz*», *kronprins Gustaf* i »*Ett svenskt minne*» (vid Bellmansfesten), *Anita* i »*Navarresiskan*» och *Fricka* i »*Valkyrian*»; 1896 *Phänt* i »*Vårdrottningen*», *Rebecka* i »*Hexfällan*».

Vid ofvan nämnda uppförande af »*Orfevs*» rönt konstnärinnan den utmärkelsen att efter andra akten i kungliga fojén af kung Oscars egen hand mottaga medaljen »*Litteris et artibus*».

En annan utmärkelse som kom henne till del vid denna tid var den vackra stilfulla lyra, som vår berömda målare Julius Kronberg själf förfärdigat och i slutet af 1895 föräddat Orfevs' utmärsta representant. Det är denna

lyra som synes å vårt porträtt af konstnärinnan.

År 1896 på hösten firade fru Linden stora triumfer i Köpenhamn, under ett gästspel å k. teatern därstädes, som Orfevs och Carmen.

Fortsätta vi nu med betraktande af sångerskans repertoar, se vi med den införlifvade följande nya partier: 1897 i sept. *Svea* i Petterson-Bergers »*Sveagaldrar*» vid konung Oscars regeringsjubileum, *fru Page* i »*Muntra fruarna*» och titelrollen i Bizets *Djamileh*; 1898: *Mignon*, *Didier* i »*Frondörerna*», A. F. Lindblads vid den nya operabyggnadens invigning gifna opera, samt *Hervor* i Stenhammars »*Tirfing*» vid dess premiär. Följande år har ej att uppvisa någon ny roll för henne och i slutet deraf upplöstes hennes äktenskap med herr Linden. Strax i början af 1900 finna vi henne på teaterafischerna under namnet fru Jungstedt. Sistnämnda år hade hon en ny roll såsom *Ortut* i »*Lohengrin*». Nya sådana voro der efter 1901: *Hans* i Humperdincks, »*Hans och Greta*», *Fricka* i »*Rhenguldet*» vid dess första uppförande här; 1902 kreerade hon *Rose* i Halléns »*Valborgsmessa*» och *Margit* i Stenhammars »*Gillet på Solhaug*»; nya partier för henne voro 1903: *Delila* vid första uppförandet här af »*Simson och Delila*», *Orsini* i »*Lucretzia Borgia*», titelrollen i Petterson-Bergers *Ran* vid dess premiär samt *Fides* i »*Profeten*». 1904, då den tyske barytonisten Theodor Bertram gästade här som Wotan i »*Valkyrian*», sjöng fru Jungstedt första gången *Brünnhilde*, hennes enda nya parti det året. År 1905, då k. teaterns nyheter utgjordes af »*Evangelimannen*» och »*Sigfrid*» uppträdde ej fru Jungstedt i någon ny roll. D. 6 nov. samma år ingick hon i nytt äktenskap med målar-artisten Fritz Reutersvärd men har sedan bibehållit fädernens namnet i egenskap af konstnärinna. Med vårterminen 1906 upphörde fru Jungstedt att vara engagerad vid den scen, der hon så länge verkat och skördat triumfer.

Efter hvad det uppgifvits skulle hon ha fordrat ett större antal uppträdanden under spelåret än förut och äfven erhållande af nya roller. Då operacheffen ej ville ingå på dessa villkor blef hennes kontrakt med teatern icke förnyadt. I september samma år begaf sig fru Jungstedt från hemlandet med Berlin som mål och ämnade med hr Folmer Hansen som impresarie gästa på utländska operascen-r. Hon uppträdde också i början af december på komiska operan i Berlin som »*Carmen*» med god framgång, men råkade ut för en katarh, som hindrade tillämnadt gästspel i London, etc. och för hvars botande hon tänkte uppsöka en kurort i Schweiz, men denna färd blef inställd och hon begaf sig i stället åt norden att tillbringa julen i Stockholms hemmet. Efter hvila under sommaren begaf hon sig, som sagt, till Kristiania och upp-

trädde der på National-teatern som Orfevs d. 8—29 okt. samt blef af hr Ranft engagerad för Oscarsteatern, der hon för första gången egade sig åt operetten med utförande af titelrollen i »*Boccaccio*» från 28 nov. till 16 dec., då indisposition förhindrade vidare uppträdande der. Det öfverenskomna gästspelet på kgl. teatern har ock efter första uppträdandet som Orfevs d. 21 jan. af sjukdom måst afbrytas men i början af denna månad fortsatts.

Om nutidens sångkonst och sångundervisning.

Beträffande denna både intressanta och viktiga fråga har, särskildt i afseende på den tyska sången, i den tyska musiktidningen »*Die Signale*» öppnats en diskussion, hvilken innehåller åtskilligt tankvärdt för sångens idkare och vänner, hvarför vi i denna uppsats vilja påpeka hvad som nämnda artiklar innehålla af märkligare beskaffenhet.

Det är en af New-Yorks mest renommmerade kritiker, mr W. J. Henderson, som gjort uppslag i frågan. Mr. Henderson har under förra sommaren besökt Tyskland och Österrike, bevistat operaföreställningar i Wien och annorstädes samt närvarit vid tonkonstnärifesten i Dresden. Han talar sålunda om färskas intryck och gifver dem uttryck på ett sätt som i afseende på tydlighet och energi ej lemnar något öfrigt att önska. På tal om tyska operaföreställningar kommer Henderson till den iakttagelsen att i dem läran från Bayreuth är dominerande. Han fortsätter vidare sålunda:

»Resultatet är att i hela Tyskland sångkonsten nedsjunkit till en så beklagansvärd djup punkt, att der sjelfva kritikerna ej kunna förstå hvad främlingar ha att anmärka om det tyska sångmaneriet. De bästa tyska sångarna får man nu sällan höra i Tyskland, och om de låta höra sig, behaga de ej publiken, emedan de toner som af dem frambringas skilja sig så vidt från den der brukliga scensången. På Allmänna Musikföreningens fest i Dresden hörde jag några sångkompositioner med orkester. Kompositionerna voro drägliga nog men sången odräglig. Ingenstädes i detta land kunde man få höra ett så afskyvärt sjungande. Hest kraxande och gällt råmande i sönderhackande utrop i stället för fraserings framkallade salvor af bifall. Hela melodiföljden sjöngos utan att en enda verklig musikalisk ton kom fram. Men publiken var fullt tillfredställd, ty de goda tyskarna ha vant sina öron vid detta sätt och något annat behagar dem ej. På samma konserter spelade den präktiga Dresden-orkestern under Such alldes härligt. Tyskarne skulle ej taga till

godo några fel i afseende på intonation, precision och sammanhållning hos denna orkester, men så vidt de i sången endast kunna förstå texten tyckas de ej veta att någonting annat också tillhör sångkonsten. Hos Ernst Kraus är den största förvärfvade egenskapen ut-s'ungandet af tonen. Denna ton anses i Berlin som tenorstämmans fulländning. Herr Kraus uppställes såsom en auktoritet med hänseende till tonproduktion, och om Caruso sjunger i det tyska residenset och applåderas af de affälliga, finna de trogna honom löjlig, emedan han ej åstadkommer sådana toner som Kraus, utan sjunger på detta glatta, polerade kvinliga sätt, som af de dåraktiga italiernarna kallas »legato».

Ty det är till sist dock »legatot» mot hvilket man sträfvat, därför att Bayreuth-herrarnes sångteori — de smickra sig verkligen med att hylla en teori — hvilat på grundprincipen, att konsonanterna skola framhållas, det må gå hur det vill med vokaler. Wagner själf egde dock nog musikalisk kunskap för att veta det tonen bildas icke på konsonanter utan på vokaler och att man måste ställa in rösten på vokalens klang om man vill frambringa någonting som skall likna ett melodiskt fragment, till och med ett rent recitativiskt sådant. Endast på så sätt kan en ren ton bildas.

Men Wagner förklarade att opera är drama och att därför texten måste förstås af åhörarna. Nu fordras det emellertid betydlig odling af sångkonsten för att blifva i stånd att på samma gång sjunga väl och tydligt uttala textorden. Då tyskarne först gjorde den intressanta upptäckten att operan var drama och att det beredde en njutning att förstå texten, blefvo de främmande för den uppfattning af sången, som de fått ärfva af Mozart, emedan den alls icke kunde bringas i öfverensstämmelse med den nya idén. Den konstruerade sig en egen teori om den lyriska konsten: med Mozart måste man sjunga skönt, med Wagner öfverhufvud icke sjunga alls utan deklamera. Sången fick taga flykten till orkestern. Följden var att efter några år i hela Tyskland sångtonen blef urkratsad.

Sådant är för närvarande tillståndet vid operan i Wien och Berlin. Publikerna är fullt belåten med försyndelserna mot Wagners, musik likasom andra mästaress. Ett spasmodiskt kippande efter luft och tonsväljande i stället för fraserung märker man icke mer. Öfver scenerna strömmar sångkonstens hjärteblod och publiken är nöjd så länge den förstår texten. Må man icke missförstå dessa anklagelser. Det finnes verkliga konstnärer på de tyska operascenerna men de må icke de högsta stegen af sin förmåga, emedan man förvrängt idealet för dem. Hör man fru Mildenburg vid hofoperan i Wien, förlorar man sig i fantasier öfver hvad som skulle ha blifvit af henne, om

hon hade fått göra sin konstnärliga utveckling under samma inflytande som danat Lilli Lehmann. Och vidare tänker man på hvad som kunnat blifva af tenoren Slezak, ifall han under ett par säsonger fått verka vid sidan af Jean de Reszké».

Så långt den amerikanske kritikern. Hans tyska kolega i den nämnda musiktidningen bemöter honom i följande ordalag:

»Man ser, Henderson vet att taga bladet från munnen; han talar alldeles som han känner, och då han är en allvarlig man, som vet hvarom han talar, förtjenar han väl att höras. Hans allvar och omdömesförmåga har det oakadt icke hindrat honom från öfverdriftens synd. Äfven tager han ofta saker för afgjorda, hvilka ännu ej äro fullt på det klara. Hendersons kännedom om Wagneruppföranden i Tyskland är alltför lite omfattande att berättiga honom till ett afgörande ord derom. Om man nu må medgifva att icke allt hos Wagner kan sjungas, att till och med konsonanterna på många ställen gifva det karakteriska, alldeles nödvändiga kraftuttrycket, så får man också deraf draga den slutföljden, att man hos Wagner ej kan reda sig med den gammal-italienska legatoskolan. Dermed blifva dock äfven berättigade förebräelserna, att det sätt, hvarpå tyska genomsnittssångare behandla Wagner och andra mästare, är ganska otillfredsställande och knappast har med den verkliga sångkonsten något att göra. Ja, detta sätt har redan länge äfven innästlat sig i den tyska konsertsalen, och det är vanligt nog att man tager en »diseur» för sångare. Allt skall, förstås, vara uttryck, dramatiskt, uttryck; men dermed är man deklamator, icke sångare.

Henderson ställer icke Wagner själf utan hans arfvingar till ansvar för den tyska sångkonstens förfall. Visserligen hade Wagner ej kunnat gilla den konsonant-spott, som man får bevitna i Bayreuth, men det är en stor villfarelse om man tror att Wagner skulle ha gillat en rollbehandling som enbart fästade sig vid sjungandet. Henderson öfverdrifver starkt äfven på andra ställen, synnerligast i hvad han säger om Kraus och Caruso i Berlin.

Tyskland är världens musikaliska kornbod men kan ej göra anspråk på stå i spetsen för alla musikaliska discipliner. De tyska struparna ha ofta i sig själfva af naturen något tjockt och rått, med själfva tonen äfven alstrande ett icke obetydligt biljud. Andra folk, exempelvis Italienarne, äro i det hänseendet bättre lottade, och där hos dem själfva strupen icke är predestinerad, der hjälper det melodiosa språket upp tonbildningens mekanism. Om Italienarne också för närvarande visa en tillbakagång i afseende på sången, så beror detta på den ringa stimulus de i vår tid ega i sin musik. I Tyskland gestaltar sig saken på annat sätt;

der lever man i en epok af dramatisk orkesteryra, en epok, som obestriddligen har sin utgång från Wagner.

Den gamla, ofta tillbakavisade klagan, att Wagner ruinerar rösterna behöfver ej här diskuteras. Objektivt taget är han icke skyldig dertill, men då så många sångare i bezäret att tolka hans roller vant sig ifrån att odla den sanna konstsången, är det förklarligt nog att frågan allt j-mt dyker upp ånyo. Och alla de, hvilka såsom Henderson eller Lilli Lehmann yrka på att Wagner skall »sjungas», hafva dock ej kunnat uträtta någonting mot den tyska sångkonstens förfall. Det tyckt alltså vara visst, att en pånyttfödelse af den tyska sången måste komma från helt annat håll.

Följetong.

Några blad ur min dagbok.

Ai Aino Achte.

(Forts.)

»Känner er dotter tonträffning?» frågade han mor.

»Nej.»

»Och hvad har hon sjungit?»

»Några arior», (min mor nämnde Några), »och manser.»

»Romanser», smålog Duvernoy öfverseende. »Det förefaller, min fru, som vore er dotter mycket illa förberedd.»

»Kanske vill ni dock höra henne,» vidhöll min mor, hvartill Duvernoy brådsande biföll.

Vi gingo in i hans arbetsrum.

»Ni nämnde arian ur 'Semiramis' — låt oss ta' den!»

Orden var jag ej säker på, men utan fruktan ställde jag mig vid pianot och började så, med paletån och floret för ansiktet, attackera »Rayon de mon amour». Duvernoy hade säkert valt detta svåra koloraturstycke för att på fläcken kunna visa fåfängligheten af mina sträfvanden, men då jag sjungit de första takterna, började han förvånad betrakta mig med runda ögon, och då jag därpå hade sjungit ännu ett par takter, upphörde han plötsligt med ackompanjemanget, vände sig till min mor och utropade med fullkomligt förändrad röst:

»Mais elle à de grandes qualités, cette petite!»

Därpå fick jag sjunga några löpningar med sådan fart, att jag knappast kunde andas, och då jag med heder genomgått af en detta, förklarade Duvernoy högtidligt:

»Min fru, jag skall taga er dotter i mitt beskydd, om hon håller, hvad hon lofar. Jag skall göra, hvad jag kan för henne, om hon visar sig flitig och läraktig — om ej, så skiljas våra vägar.»

Denna korta förklaring klingade helt allvarlig, men Duvernoys sätt hade förändrats till den grad, att vår säkerhet växte.

»Lofva blott,» tillade han hastigt, »att ni icke låter någon annan lärare höra er dotter sjunga; om ni lofvar det, skall hon bli min skyddsling.»

Mor tackade glad, något litet segerglad också, och frågade, hvad lektionerna komme att kosta.

»Ingenting,» svarade mästaren, »ingenting, om ni blott gör, som jag bedt.»

Förvånade tackade vi ännu en gång och gingo, men ända uti trappan påminde Duvernoy mor om att hon ej finge låta någon annan höra min röst.

»Hvad betydde allt detta?» hvar-
dan all denna oväntade vänlighet? Mor råkade åter i bryderi, om än hon var lugn, och jag tänkte för mig själf, att nog kunde väl Duvernoy tycka om min röst, men där låg väl dock någonting annat under det hela. I Finland berättades så mycket underligt om fransmännen.

Följande dag hade Duvernoy lektion på konservatoriet, och dit hade han bedt oss komma. Konservatoriet gjorde genast ett underbart intryck på mig. Redan vid inträdet på den stora kringbyggda gårdsplanen, åt hvilken eleverna gifvit benämningen »la boîte aux rhumes», möttes örat af det märkvärdigaste övaren. Ur olika fönster ljödo violiner, flöjter, tiotal olika instrument och genomträngande, ekande människoröster. Från gården gingo vi in i en trång, mörk korridor, där det kändes som att gå i ett forntida fängelse, och då vi slutligen hunno fram till Duvernoys klass, försvann ej denna känsla. Detta rum var litet, ehuru högt, fönstren likaså små och högt sittande, för att eleverna ej skulle störas af lifvet utanför. Möbleringen utgjordes af en stor flygel, en pianostol samt väggfasta träbänkar rundt om. *Viola tout!* Det kändes egenomligt att tänka på, att just i detta klassrum hade mor som ung suttit som Massets elev. — Duvernoy mottog oss mycket vänligt och bekant, i det han bad oss sitta ned och höra på elevernas sång. Där voro 4 herrar och 4 damer — alltså funnos i klassen 2 lediga platser.

Herrarnas röster tyckte jag mycket om, men damernas voro, enligt min tanke, alls ingenting så märkvärdigt, som jag hade föreställt mig, och det gaf mig mod.

Då Duvernoy därpå bad mig sjunga min *Semiramis-aria*, var jag icke det minsta rädd, och mina löpningar gingo alldeles utmärkt.

Det hördes ett bifallssorl, då jag slutat, och Duvernoy förklarade faderligt, lika mycket vänd till åhörarna som till mig, i det han slog sig för bröstet:

»Vous etes très intelligente, ma petite.»

Detta fick jag senare ofta höra, och det gjorde mig mycket lycklig, ty min mor hade tvärtom alltid försäkrat, att jag var ovanligt dum. Duvernoys loford voro i sanning balsam på såret.

Efter den dagen fick jag sjunga på nästan hvarenda en af Duvernoys konservatorietimmar och dessemellan inöfva arior hos min nye lärares receptris, fröken Pouget. Denna ville stryka under sin egen betydelse genom att bibringa mig en »ny metod», men på mors uppmaning slog jag döförat till och tog ej ad notam ledning annat än i fråga om några tekniska saker visavi det franska textuttale. Det var också ett styft arbete att förändra det finska »*amuur*» till ett fint parisiskt »*amour*».

Mor var genast emot mig i dörren, oroligt frågande mig hur det gått.

Efter ett par veckors förlopp inföll slutligen den med spänning motsedda dagen för profvet. Under tiden hade jag hunnit bli rent af led på att höra alla förklara, huru nästan omöjligt det var att bli antagen som elev vid konservatoriet; »där hjälpte ju ej ens protektion». Och för hvar dag började jag alltmera frukta att bli »refuserad». Mest nedstämd blef jag emellertid på själfva dagen för profvet, då jag fick höra, att vi voro 197 inträdesökande till de 6 ordinarie vakanserna.

Klockan 1 på dagen skulle profvet börja, och vi samlades punktligt i väntrummet, som icke var större än ett af de vanliga klassrummen och där det vimlade af unga flickor med olika utseende, åtföljda af sina ståtliga mödrar. Luften var tryckande, och redan vid inträdet önskade jag, att jag varit långt borta, men vi vågade icke aflägsna oss på en enda minut, emedan vi ej visste vårt nummer. Om jag ej passade på vid namnuppropet, vore jag hjälplöst förlorad, det visste jag. Den ena efter den andra gick och kom tillbaka; endast min tur kom ej. Min röst, som hade varit klar, blef småningom hes, och till min stora ångest täcktes jag ej i allas närvaro försöka den. Och om jag icke får försöka min röst just innan jag beträder estraden, intages jag af en stark rädsla. Så äfven nu, då jag ändtligen vid 4-tiden hörde mitt namn ropas upp och jag i

min tur fick, efter tre timmars väntan, försvinna ur rummet.

Efter att hafva passerat en liten korridor kom jag, sedan jag gått upp för fyra trappsteg, in på scenen i en helt liten teatersalong. Jag darrade som af frossa, men jag formligen stelnade, då jag märkte, att min röst ljud alldeles hes och att mina löpningar icke alls flöto så lätt som vanligt. Vid ett långt bågformigt bord midt i salen satt direktör Ambrosise Thomas och på hvardera sidan om honom Frankrikes största kompositörer och de åtta sånglärarna vid konservatoriet. En stund hörde de på, så började de halfhögt prata, därpå skrattade de — så hörde de åter på. »Hvad mände de skratta åt?! Helt säkert sjunger jag löjligt,» tänkte jag starkt rodnande; det var först långt senare jag förstod, att de naturligtvis skrattade åt min hemgjorda klänning.

Jag hade knappt sjungit hälften af min *Semiramis-aria*, då man afbröt mig genom att ringa med en klocka, och man stack i min hand en papperslapp, på hvilken noter voro skrifna — någon melodi, som man bad mig sjunga med noternas namn. Jag måtte sett bedröflig ut, då Duvernoy kom mig till hjälp genom att för de öfriga förklara, att jag ännu ej lärt fransk tonträffning. Därmed fick jag gå samma väg som jag kommit. Herre Gud, så jag skändes!

»Jag tror det inte gick riktigt bra,» svarade jag med en osäker klang i rösten. »Min stämma hördes hes.»

Jag berättade genast alltsammans, i början precis som det hade varit, men småningom blef det i min inbillning allt värre, och då vi till sist kommo hem, öfvertygade jag både mig själf och min mor, att jag hade sjungit riktigt uselt. Jag försjönk i bitter gråt. Där lågo de nu, alla mina förhoppningar och drömmar — farväl med konservatorium och framtid! Hvad skulle det nu bli af mig! Jag hade blott dragit skam öfver mig. Hvad mina många medtäflare i Finland nu skulle triumfera! Jag låg på knä på golvet med hufvudet undangömdt och grät. Mor hade först varit ond. Nu visste hon ej, hvad hon skulle taga sig till.

»Det är förskräckligt att sväfvat i ovisshet ända tills i morgon. Kunde du inte gå till Duvernoy och höra efter om han vet något,» bad jag slutligen midt under gråten.

Mor svarade just ingenting, utan klädde på sig och gick. Då hon gått, kände jag mig lättad. Jag satt i en länstol, tyst, utan att gö-

ra någonting, och så förflöto timmarna — en, två, ett stycke af den tredje, utan att mor hördes återvända. Jag hade hunnit bli ordentligt nervös, då hon slutligen kom, trött och hungrig. Klockan var redan öfver 8. Hela färden hade för resten varit förgäfvad. I Duvernoys vestibul hade min staccars mor suttit på en soffas i nära tre timmar för att invänta Duvernoys' hemkomst, ända tills slutligen hans bror, Alphonse Duvernoy — kompositören och pianisten — kommit förbi. Portvakten hade för denne nämnt, att min mor hade suttit där så länge och väntat på att hans bror skulle komma hem, och nu ändtligen blef hon befriad genom att få erfara, att på profdagarna juryherrarna icke sluppo hem förrän tidigast vid 11-tiden på aftonen. Nu fick jag åter blygas öfver, att jag sålunda hade besvärat min mor.

Jag kommer ej ihåg, om jag sof eller var vaken den natten, men glad var jag, när morgonen bräckte. Nu skulle man snart få vishet — och den värsta underrättelse är bättre än ovisheten. Slutligen, vid pass klockan 11 f. m. ankom ett bref, försegladt med konservatoriets sigill. Mina fingrar darrade, när jag slet upp kuvertet. Brevet innehöll ett tillkännagivande om att jag blifvit antagen till elev i sång vid konservatoriet.

Musikpressen.

På Abr. Lundquists förlag har utkommit

för piano 2 händer:

Alfvén, Hugo: *Uppsala-Rhapsodi*, för orkester, Klaverutdrag. Op. 24. Tillegn. Emil Sjögren. Pris 2 kr.

På M. Th. Dahlströms förlag är utkommet:

för piano, 2 händer.

Vid hemmets härd. Åtta pianostycken af Bendel, Brahms, Jensen, Th. Kirchner och Scarlatti, samlade af M. Th. Dahlström. Pr. 2 kr.

Bendel, Franz: *Fem lätta salongsstycken*. (Värmorgon. En ung flickas dröm. Älsklingsvisa. Kär hälsning. God natt.) Pr. 1 kr.

Svenska folkvisor, bearbetade af Gustaf Hägg. Första häftet. Pris kr. 2,50.

Spelare-Johans låtar. Minnen från Öland, upptecknade af Jenny Wellin. Pr. 1 kr.

Wretblad, Patrik: *Impromptu*. Op. 10. Pr. 50 öre.

Tre lyriska stycken. (Nocturne. Humoresk. Ballade). Op. 12 Pr. kr. 1,50.

För orgelharmonium eller orgel:

Hägg, Gustaf: *För hem och landskyrka*. (Festhymn. Bröllopsmarsch. Festmarsch. Aftonstämning. Sorgmarsch.) Andra upplagan. Pris 1 kr.

För violin och piano.

Åkerberg, Erik: *Från skog och fjärd*. Sommarminnen. (Sommarkväll. På säterstigar. På vågen.) Op. 37. Pr. kr. 2,50.

För blandad kör à capella:

Trettio Svenska Folkvisor, arrangerade af Erik Åkerberg. Pr. 25 öre häftet.

Alfvéns »Rhapsodi» skrefs för Linnefesten i Uppsala vid slutet af maj förra året, en uvertyr för orkester, här i pianoarrangement. Den är byggd på kända kvartettsånger, börjande med A. F. Lindblads »Öfver skogen, öfver sjön», vidare följer »Sjungen om studentens lyckliga dag», som äfven avslutar kompositionen, Bellmanssången »Ulla, min Ulla» samt »Hur länge skall i Norden». Rhapsodien har sedan spelats af Orkesterföreningen i Göteborg och tager sig nog bättre ut i den ursprungliga sättningen. »Vid hemmets härd» innehåller kända och vackra medelsvåra stycken, 3 af Jensen. (På vandring. På afstånd. Folkfest) 2 af Bendel (På sjön I och II). Vals af Th. Kirchner, Zigenarvisa af Brahms och Pastoral af Scarlatti, emellanåt spelad på pianistkonserter. — Bendels »Lätta salongsstycken» äro lämpliga för något utbildade nybörjare. — Häftet I, »Svenska Folkvisor» innehåller vackra sättningar af 40 bekanta sådana med öfverlagd text. Gustaf Hägg är känd såsom en smakfull arrangör af folkmelodier, svenska som finska. En annan folkmusik är »Låtarna» från Öland, ganska intressant såsom sådan. Ett par kadriljer i början af häftet äro satta af Gustaf Hägg; af öfrigt förekomma däri Polkett, Hambo och Gammal vals. — Patrik Wretblads pianomusik är välklingande och med smak harmoniserad men hör icke till det lättare slaget af salongsmusik. Bland förlagsartiklarna finna vi en andra upplaga af Gustaf Häggs anslående och stämningsfulla stycken för orgelharmonium eller orgel, lättspelta och försedda med fingersättning. — För violin och piano ha vi att påpeka ett häfte särdeles lyckade karaktärstycken af Erik Åkerberg och till slut denne bekante körledares arrangement af bekanta svenska folkvisor för blandad

kör, behandlade med sakkunskap och smak, och hvilka utgöra en värdefull samling för våra körsällskap.

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. teatern.

- Jan. 16. Halévy: *Judinnan* (Rachel, Eudora: fru Schjervén, Lizell: Eleazar, Kardinal Brogni, Leopold, Ruggiero, Albert: hrr Menzinsky, Svedelius, Malm, Wallgren, Mandahl).
17. Mascagni: *På Sicilien* (Toriddo: hrr Herold, gäst; Leoncavallo *Pajazzo*; (Canio: hr Herold, gäst: Nedda, Tonio, Beppe' fru Oscár, hrr Stiebel, Malm).
18. Adam: *Konung för en dag* (Nemea, Zelida, Bajaaderen: frkn Lagergren, Hesse, fru Bartels; kung Mossul, prins Kadoor, Zephoris, Piffear, Zizel: hrr Mandahl, SELLERGRÉN, Malm, Schwebäck, Grafström.)
19. Balett: *Askungen*; Adam: *Nürnbergerdockan* (matiné.) Gounod: *Romeo och Julia* (Julia, Gertrud, Stefano: fru Oscár, Mandahl, frk. Lindegren; Romeo, Capulet, Lorenzo, Tybalt, Paris, Mercutio, Benvolio, hertigen: hrr Stockman, Wallgren, SELLERGRÉN, Schwebäck, Arrhenius, Oscár, Bröderman, Grafström.)
- 20, 29. Nicolai: *Muntra fruarna i Windsor* (fru Ström, fru Page, Anna Page: fru Bartels, frkn Edström, Hesse: Falstaff, herr Ström, herr Page, Fenton, Spinker, Cajus: hrr Svedelius, Oscár, SELLERGRÉN, Malm, Schwebäck, Grafström.)
21. Gluck: *Orfevs* (Orfevs: fru Jungstedt, gäst; Eurydike, Eros: frk. Hulting, fru Bartels); J. Foroni: *Advokaten Pathelin* (Guillemette, Angélique, Bobinette; fru Oscár, frkn Holm, Lagergren; Pathelin, Josséaume, Aignelet, Jacquinard, Carlot: hrr Oscár, Stiebel, Malm, Grafström, O. Strandberg.)
- 22, 30. Thomas: *Mignon* (Mignon: fru Oscár, frk. Hesse; Philine: fru Bartels; Wilh. Meister: hrr Malm, Stockman; Lothario: hr Svedelius; Laertes: hrr Ericson, Mandahl; Fredrik: frk. Edström; Jarno, Antonio: hrr Grafström, Sandström.)
- 24, 27. v. Flotow: *Martha* (Lady Harriet, Nancy: fru Bartels, Frk. Edström; lord Tristan, Lyonel, Plumkett: hrr Söderman, Stockman, SELLERGRÉN.)
25. *Vermländingarne*.
26. Balett: *Askungen*; (matiné.) Gounod: *Faust* (Margareta, Martha, Siebel: fru Schjervén, Claussen, frk. Lindegren; Faust, Mefistofeles, Valentin, Wagner: hrr Malm, Wallgren, Oscár, Grafström.)
31. Saint-Saëns: *Simson och Delila* (Delila: fru Claussen; Simson, Dagens öfverstepräst, Abimelek, en hebré: hrr Menzinsky, Wallgren, Söderman, SELLERGRÉN.)
- Febr. 1. Hallström: *Den förtrollade katten* (25:te gången.)

Oscarsteatern.

- Jan. 16—19. Suppé: *Boccaccio* (Boccaccio: hr Allum).
- 19, 26. *Vermländingarne* (matiné).

20—27, Hervè: *Lilla helgonet* (Denise: 31. frk. Berentz).

28—30 Planquette: *Rip*, Opéra comique, 4 akt. (7 tabl.) af Meilhac, Gille och Farnie. Öfers. af E. Wallmark (Nelly-Lowena: frk. Osborne; Hans, Kate, Jacinthe: frkn Björklund, Berentz, Falk; Rip, Nick, Ischabod, Derrick, Pickley, Hudson: hrr Fr. Strömberg, Ringvall, Ralf, Lund, Wickbom, Bergström, Allum.)

Vetenskapsakademien.

Jan. 17. Konsert af fru Hanka Petzold. Biträdande: viol. hr G. Molander.
22, 27. Konserter af violinvirtuosen Aljoscha Schkolnick. Biträdande: frk. Märtha Ohlson.

Musikal. akademien.

Jan. 24. Konsert af Wilh. Stenhammar. Beethoven: Sonater op. 10, 27, 81, 111.
28, 30 Konserter af Brüsselkvartetten
Febr. 1. (Hrr Franz Schörg, Paul Miry, Hans Daucher, Jacques Gaillard). Beethoven-aftnar.

Danske kammarsångaren Wilhelm Herold afslöt sitt gästspel här d. 17 jan. med samma roller, Toriddo och Canio, hvilka han utförde vid början af detsamma, d. 2 dec. Publiken, som under hans gästspel varit mycket talrik, skänkte konstnären vid afskedet ännu rikare hyllning än förut. Af operanotiser är för öfrigt märkligast fru Math. Jungstedts gästspel, börjande med Orfeus i Glucks opera. Röststen föreföll i början svag, men vann mer och mer i styrka; utförandet i det hela var lika förträffligt som förr och särdeles vackert sjöngs den härliga arian i tredje akten, då Orfeus klagar öfver sin makas förmenta död. Publiken betygade sin glädje öfver att få helsa fru Jungstedt välkommen åter på vår operascen med verkliga ovationer. Vi räknade 9 å 10 inropningar efter de första akterna, 20 efter den sista och antalet lagerkransar och blombuketter, som förärades henne, var ansevärt. — Hallströms lustiga och musikaliskt underhållande sagoopera »Den förtrollade katten» har d. 1 febr. upplefvat sin 25:te föreställning här. Såsom efterpjes till »Orfeus» bjöds på en stor kontrast till Gluck-operan nämligen Foronis buffa-operett »Advokaten Pathelin», hvars premiär för öfrigt inträffade nära hundra år efter den förstnämnda pjesens. Det är nu 14 år sedan »Advokaten Pathelin», i januari och »Orfeus» i mars 1894 återupptogs på operan. Orfeus, Evrydike och Eros utfördes då af fru Linde Sterky och frk. Holmstrand; i »Pathelin» återgafs Guillemette af frk Frödin, Bobinette af frk. Karlsohn, Pathelin, Jossaume, Charlot och Aignellet af hrr Johanson, Helmer Strömberg, Lundmark och Henrikson. Domaren Jacquinard spelades då som nu af hr Grafström. Det var en ganska god rollbesättning, hvilket äfven kan sägas om den senaste. I främsta rummet må nämnas paret Oscar såsom pa-

ret Pathelin. Herr Oscar med sin goda röst gjorde en lyckad figur af den fattige men förslagne advokaten, fru Oscar var en liflig fru Guillemette och skötte förtjenstfullt sitt svåra koloraturparti. Lyckade voro äfven de unga flickorna, systerdottern och pigan (frkn Holm och Lagergren). Kostliga i sin komik voro hr Stibel som den ständigt lurade klädeshandlaren och hr Malm som den i sin enfald knipslige herden. Hr Olle Strandberg sjöng vackert sitt parti såsom den strängt behandlade brorsonen till klädeshandlaren, som vill förhålla honom sitt arf och neka honom att gifta sig med sin käresta, Pathelins systerdotter. »Pathelin» torde för öfrigt senast ha gifvits i slutet af november 1894 då hr Brag innehade Josseaumes roll.

På Oscarsteatern har upptagits Planquettes »Rip», den komiska operan eller operetten, som här först uppfördes i mars 1884 på Nya (nu Svenska) teatern under namnet »Rip-Rip». Texten är tagen från en berättelse af Washington Irving och är rätt fantastisk. Tiden 1763. Rip, en hurtig men fattig landtman, lyckligt gift och fader till en dotter, sträfvar att bli rik genom sökande af en skatt i stället för att arbeta. Han insomnar vid sökandet i skogen efter skatten och i flera tablåer framställes han med sina drömgestalter. Efter tjugå års sömn återkommer han till hemmet (byn Kaskill i Amerika) finner sig vara en gubbe och allt så förändradt. Men äfven detta, skildradt i 3:e akten, är en dröm, och i den korta slutakten är han åter den unge Rip. Hans rival, borgmästarn, blir hans vän och han kommer till rikedom genom försäljning af sin jordlott. Ett komiskt parti i pjesen bildar ett förälskad par, en ung läkare som förgäfves söker praktik, och en dotter till värdshusvärd, mycket blyg men mycket kär i den unge doktorn, som är för fattig att antagas till måg. »Rip» — eller egentligen »Rip van Winkle» — uppfördes allra först 1882 i Paris. Den står sålunda emellan Planquettes här bekanta »Corneilles klockor» (af 1877) och »Surcouf» (af 1887) och eger ej den förstnämnda musikaliska värde eller den sistnämndas roliga handling. »Rip» eger ändock flere vackra musiknummer, både soli och ensembler, som slå an. Beträffande utförandet är herr Strömberg med sin duktiga röst särdeles lyckad i titelrollen, som äfven dramatiskt återges berömligt. Frk. Osborne inlägger äfven förtjänst i sång och spel såsom Rips maka. Goda röster och lustiga figurer prestera hr Ralf och fröken Berentz som det älskande paret. Borgmästaren Derrick (hr Lund) och värdshusvärd (hrr Ringvall eller Bergström) äro också väl representerade. Ett par små barn, eleven Hellman som Derriks son och eleven Falk som Rips dotter, förtjena

det bifall som egnas dem för deras säkra sång. Äfven en balett i pjesen gör effekt likasom uppsättningen i sin helhet.

Fru Hanka Schjelderup-Petzold, som presenterade sig för oss med en konsert d. 17 jan., dokumenterade sig såsom en med stor teknisk utbildning och kraft utrustad pianist, hvars väldiga spel kraft en större lokal än Vetenskapsakademiens. Konserten inleddes med Bach-Tausigs bekanta Toccata-Fuga och Schumanns Fantasi, (C-m) hvarpå följde Etude, Impromptu, Ballade af Chopin, vidare Griegs sonat op. 13 G-dur för violin (hr Molander) och piano. Till sist Liszt: Liebeslied, Wagner-Brassin: Feuerzauber ur »Valkyrian» och Saint-Saëns' Caprice öfver stycken ur Glucks balett i »Alceste». Fru Petzold's storslagna spel framkallade rikt bifall. Som en betydande violinistisk talang kan man beteckna den 17-årige ryssen Aljoscha Schkolnick, som hittills låtit höra sig på ett par konserter i Vetenskapsakademien. Han uppträdde helt anspråkslöst i rock och svart halsduk samt spelade på en här af en amatör lånad violin. Han lär ha kommit hit från Berlin öfver Köpenhamn, der han skördat stort bifall. Sådant skänktes honom också af vår på hans konserter alltför fåtaliga publik. Den unge konstnären har redan inne virtuosens teknik och röjer omisskänlig genialitet i sitt spel. Hans program upptog på första konserten Tschairowskys D-dur-konsert op. 35, Beethovens Romanser i G och F-dur samt Paganinis Introduction et variations öfver temat »Nel cor piu non mi sento» för solo violin; på andra konserten: Konsert, A-moll, af Bach, Tschairowskys »Serenade melancolique, Romans af Carl Nielsen, Vier lyrische Stücke af Grieg (arrangerad f. violin o. piano) samt Rossini-Paganini: Bravour-variationer på G-strängen. Fröken Märtha Ohlson gaf honom god medverkan vid flygeln. Brüsselkvartetten har äfven i år gästade oss med tre konserter i Musikaliska akademien för fulltalig publik. De hade denna gång endast Beethoven på programmet, af hans stråkkvartetter spelade på första konserten: op. 18, n:o 1 F-dur; op. 95, F-moll, och op. 132, A-moll; på den andra: Op. 18 n:o 4, C-moll; op. 74, Ess-dur (harpkvartetten); op. 59 n:o 3, C-dur; på den tredje de stora kvartetterna op. 59 n:o 1 F-dur och 127 Ess-dur. Det i allo fulländade och fina spelet inbringade de fyra artisterna den rikaste hyllning. De hade äfven nu sökt upphjelpa den för kammarmusik mindre lämpliga lokalen med en hög skärm bakom dem på estraden.

Wilh. Stenhammar gaf äfven för fulltalig publik sin pianistiska Beethoven-afton med utförande af sonaterna op. 10 (F-dur), 27, 81 och 111 och skördade, som vanligt, rikligaste bifall.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Återupptagandet af Foronis buffa »Advokaten Pathelin» torde ha sin anledning däri, att i år 50 år förflutit sedan dess första uppförande här och komponistens nyss förut, i september, inträffade död. »Advokaten Pathelin», buffa-operett i en akt, har text efter en fransk fars från medeltiden, bearbetad af De Leuven och Langlé (Maitre Pathelin) samt fritt öfversatt af E. G. Kolthoff. Några originalverser i pjesen äro tillagda af Daniel Hvasser och Joh. Jolin. Operetten uppfördes första gången på k. operan d. 4 dec. 1858. Den kvinnliga hufvudrollen, Guillemette, var särskildt skrifven för fru Michaeli, då fröken Michal, med afseende på hennes utomordentliga koloratur. Rollbesättningen vid premiären var följande: Advokaten Pathelin: hr Arlberg, Guillemette, hans hustru: Mlle Michal; Josseume, klädeshandlare: hr Uddman; Angelique, Pathelins systerdotter: Mlle Mina Gelhaar; Bobinette, hans piga: fru Ch. Strandberg; Carlot, Josseumes brorson och myndling: hr Torslow, d. y.; Aiglelet, herde: hr Dahlgren; Jacquinard, domare: hr Broman; En stadstjenare: hr Lundin.

Hr John Forsell har åter börjat tjänstgöring vid operan. Den tid han behöft hvila på grund af nervositet, har tillbragts i Sverige, icke i utlandet, som det först sades. Vi hoppas att, särskildt för operans ostörda verksamhet, icke något nytt anfall af nervositet skall göra herr Forsell otjenstbar.

† **Mauritz Boheman**, Musikaliska akademiens bibliotekarie, afled d. 23 jan., nära 50 år. År 1897 blef han denna akademis bibliotekarie. Student i Lund 1879 blef han fil. kandidat 1883, arbetade i Stockholm i embetsverken, tog 1893 fil. licentiatexamen och promoverades 1897. Boheman var äfven amanuens i kgl. biblioteket och redigerade i 11 år Turistföreningens tidskrift.

Musikaliska akademien höll d. 23 jan. ordinarie månadssammanträde. Att upprätthålla bibliotekariebefattningen efter afledne doktor Mauritz Boheman förordnades hr C. F. Hennerberg.

Till innehafvare af årets Jenny Linds-stipendium utsågs hr Uno Sundelin, och till ledamot i styrelsen för musikhistoriska museet valdes akademiens sekreterare, till suppleant direktören för läroverket. Till slut beslöt akademien att teckna ett bidrag för åstadkommande af en minnestafva, afsedd att genom samfundet S:t Eriks försorg uppsättas på det hus i hvilket Jenny Lind föddes.

Säsongskonserter kallas ett nytt slags konserter, föranstaltade af impressarierna hr Gelin. Tvenne sådana ha egt rum i en ny lokal vid Brunnsgatan 3 nära Stureplan i en hörsal, tillhörande det nya hus som byggts af Kristliga föreningen för unga kvinnor (K. F. U. K.), en sal som lär rymma omkr. 500 åhörare. Första konserten egde rum d. 25 jan. med biträde af fru Mally Högberg, hr Wilh. Klein, violinisten frök. Sigrid Lindberg och pianisten frk. Aurora Molander. Vid 2:a konserten, 1 febr., biträdde sångerskan frök. Wall, sångaren hr Vedéne samt frök. Lindberg och pianisten Svenson, hvilka spelade Griegs violinsonat, G-dur op. 13. Programmet upptog endast Grieg-kompositioner.

Henri Marteau, den berömda, här väl bekante violinmästaren, ger d. 11 d:s konsert i Musikaliska akademien med biträde af en ansedd tysk sångerska, frök. Eva Lessmann, dotter af Otto Lessmann i Berlin, redaktör för Allgem. Musikzeitung, kritiker och komponist. Dessutom medverka frök. Märtha Ohlson samt hrr Tor Aulin, G. Molander, R. Claëson och A. Löfgren. Hr Marteau, som under några år varit konservatorielärare i Genève, kommer nu att tillträda befattningen som professor vid musikhögskolan i Berlin efter Joachim.

Aljoscha Schkolnik, den unge violinvirtuosen, ger d. 13 sin tredje konsert, denna gång i Musikaliska akademiens stora sal.

Vivien Chartres, en 12-årig violinist, redan berömd i utlandet för sin utomordentliga talang, ger konsert i Musikal. akademien d. 14 febr.

Aurora Molander, vår framstående pianist, konserterar den 14 d:s i Vetenskapsakademien.

Nya filharmoniska sällskapet ger sin 1:a abonnemangskonsert den 25 febr. i Musikal. akademien, då programmet upptager Berlioz' »La damnation de Faust».

Richard Andersson hade den 29 jan. i K. F. U. K:s lokal en uppvisning med elever i sin musikskola, hvarvid 24 bland de yngsta utförde lika många pianostycken, somliga för 4 och 6 händer, under uppsikt af 4 lärare och 8 lärarinnor vid skolan.

Fröken Thora Hwass, den ansedda pianisten, som på senare år verkat såsom sådan i London, ger konsert här i Musikal. akademien d. 18:e mars.

Från andra land.

Ernst von Lengyel är namnet på en liten pianist som i förra månaden på en konsert i Budapest spelat

Liszts Ess dur-konsert med fulländad teknik och med förvånansvärdt god uppfattning. Han har sedan väckt sensation i England, der ingen ringare än Hans Richter presenterat honom för publiken på en orkesterkonsert.

Dödsfall.

Mac Dowell, *Edward*, en af Amerikas få betydande komponister, professor vid Columbia-universitetet i New York, har nyligen, sinnesrubbad, afledit vid 46 års ålder. Han hade fått sin första undervisning i pianospel af Teresa Carreno och studerade det sedan för Marmontel i Paris. Därifrån vände han sig till Wiesbaden samt Frankfurt, der Raff och Heyman blefvo hans lärare. I Tyskland dröjde han därefter länge och Liszt intresserade sig der för hans orkesterkompositioner. År 1888 flyttade han till Boston och 1896 till sin fädernestad New-York. Han har komponerat 2 piano-konserter, en pianosuite, op. 10, orkestersaker m. m.

Wilhelmj, *August*, berömd violinvirtuos, född 21 sept. 1845 i Usingen (Nassau), afled d. 22 jan. i London, där han 1894 blef professor vid Guild Hall-music-school. Wilhelmj studerade 1861—64 vid Leipzig-konservatoriet, der elev af Ferd. David, Hauptmann och Richter, sedan af Raff. En af sin tids förnämsta violinister, särskildt utmärkande sig för grandios ton, besökte han som konsertgiffvare alla land, äfven Amerika, Asien och Australien. I Stockholm konserterade han i okt. 1871 i stora börssalen tillsammans med den utmärkta sångersken Aglaja Orgeni och pianisten Rafael Joseffi och illustrerade Musikaliska akademiens sekularfest d. 2 dec. i Riddarhussalen med utförande af en sin Romans m. m. Med pianisten och komponisten Rud Niemann, som länge medverkade på hans konserter, uppträdde han sedan år 1885 d. 27 april och 2:e maj i Musikaliska akademien. På dessa konserter spelade han af egna kompositioner »Parsifalparaphras», »Siegfriedparaphras» och »In memoriam». Wilhelmj, som 1871 erhöll professorstitel, biträdde 1876 som primviolist vid första festspelen i Bayreuth, såsom stor Wagner-beundrare. Han bodde en längre tid i Biberich, der han grundade en violinskola, och slog sig 1886 ned i Blasewitz n. Dresden; sedan, som sagdt i London. Han har ej på 20 år konserterat, endast egnat sig åt lärarekallet. Wilhelmj blef 1871 ledamot af Stockholms Musikal. akademi och riddare af Vasaorden. Hans namn har vanligen uttalats »Wilhelmi», men j uti slutet deraf betecknar endast en gammal diminutiv ändelse, detsamma som tyska diminutivändelsen — chen.

KUNGLIGA MUSIKKONSERVATORIET I LEIPZIG.

Antagningspröfningen äger rum **Onsdag och Torsdag den 22 och 23 April 1908** kl. 9 till 12 f. m. Den personliga anmälningen till denna pröfning äger rum **Tisdagen den 21 April** å konservatoriets byrå. Undervisningen omfattar alla grenar af den musikaliska konsten, nämligen: *Piano, samtliga Blås- och Stränginstrument, Orgel, Konsertsång och dramatisk operautbildning, Kammar-, Orkester- och Kyrklig musik samt Teori, Musikhistoria, Litteratur, och Estetik,*

Prospekt på tyska och engelska utlämnas gratis. Leipzig i Jan. 1908.

**Direktionen för Kungliga Musikkonservatoriet,
D:r Röntsch.**

OBS.! Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris endast kontant å expeditionen.

Tonminnen.

Melodiska Pianostycken.

Jubelpolonäs, Canzonetta, Gamla tider, Valse mignonne, God natt! af *Frans J. Huss*. Pris 1 kr.

Säljes och rekvideras hos *Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6.*

Å Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6, samt i bok- och musikhandeln finnes till salu

MELODISKA MINNESBLAD

4 Pianostycken — *Barcarole, Mazurka, Canzonetta, Nenia* — af *Frans J. Huss*. Pris 1 kr.

I Bok- och musikhandeln finnes att tillgå

Schumann- Album

med porträtt af
Robert Schumann.

Pris kr. 1: 25.

Pianostycken: *Inträde i skogen — Jägaren på lur — Fughetta — Småstycke — Fantasi-Dans* samt sång: *Folkvisa* med svensk och tysk text.

— Svensk Musiktidning. —

Nordiskt Musikblad. — 28:de årg., — för hvarje musikaliskt hem — utgifves 1908 efter samma plan som förut, innehållande **populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier** etc. Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris **5 kronor** pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å **Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården, i bok- och musikhandeln, å posten och tidningskontor. I landsorten** bäst å **posten.**

Obs.! Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklivet är högst och rikast utveckladt. *Svensk musiktidning* meddelar och en kontinuerlig redogörelse för musiklivet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Finlands, Norges och Danmarks hufvudstäder etc., biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledaode till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97. **Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården.**
Frans J. Huss.

PIANOMAGASIN.

Svenska Pianinos: Största lager från J. G. Malmström, Kungl. Hofleverantör, S. Andersson, Bergqvist & Nilsson, I. P. Löfberg & Co, Stavenow & Co m. fl.

Utländska Pianinos: från G. Schwechten, Steinweg Nachf. och Uebel & Lechleiter.

Flyglar: från J. G. Malmström, Steinweg Nachf. m. fl. — **Orglar:** från Mason & Hamlin's världsberömda firma. Begagnade instrument tagas i utbyte.

Gust. Pettersson & Co,
13 Malmkilnadsgatan 13, Stockholm.

OBS.! Värdefull nyhet!

För piano, två händer.

SCHERZO

af **Emil Sjögren**

tillagnadt fru *Valfrid B:sson Lind.*

Pris 1 kr.

SVENSK MUSIKTIDNINGS EXP.

Vackert Kartong-porträtt,
kabinettformatsformat, af **Fröken**

Hilda Thegerström

finnes att köpa till pris af 50 öre i Musikhandeln, Allm. Tidningskontoret och å

Svensk Musiktidnings Exp.,
Kammakaregatan 6.

INNEHÅLL.

Mathilda Jungstedt (med porträtt såsom Orfevs). — Om nutidens sångkonst och sångundervisning. — Följetong: Några blad ur min dagbok af Aino Ackté (forts.). — Musikpressen. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten samt från andra land. — Dödsfall. — Annonser.